

# Soroll de tecles

Júlia Coll

Aquesta nit no serà diferent a les altres. Arribarà a casa, engegarà l'ordinador, prepararà el sopar mentre es carrega i soparà davant la pantalla. No serà diferent, aquesta nit, perquè cada vespre fa el mateix. Joestic al sofà mirant la televisió: els telenotícies, les sèries per a joves, algun programa d'aquells que parlen de personatges famosos... I ella tecleja. Para, algun moment, però hi torna, poc després. De vegades tecleja tan de pressa que no me'n puc avenir. Quan ho fa, sento curiositat. Em demano què deu escriure, tan ràpidament. Quina és la inspiració que li fa vessar paraules sense parar.

Ahir a la nit, mentre escrivia, em vaig aixecar, vaig anar a la cuina i vaig tornar. Volia mirar què feia, què escrivia,... però volia dissimular tant que, en tornar, només vaig fer un cop d'ull a la pantalla, alentint una mica el pas, i la veritat és que no vaig veure res. Res més que un fons blanc i un grapat de línies... Buides de significat, per a mi.

Ara encara no ha arribat i jo ja he sopat i torno a estar davant la televisió. De fet, per a mi les nits tampoc no canvien gaire. Arribo cansat del treball, em dutxo, sopo i m'estiro al sofà.

Algú puja les escales. Se sent soroll de claus llunyanes. I, de sobte, s'obre la porta de l'entrada.

–Hola, Marc! Com estàs? Com has passat el dia?

–Hola, Cristina! Bé, cansat... no fan res bo, mai, a la televisió –menteixo, les sèries de la sisena m'encanten. Ella no les suporta–. Com estàs, tu? T'han donat molta canya avui?

–No, avui s'han portat bé... en el fons són una monada.

Efectivament. Deixa la bossa al costat de l'armari, treu l'ordinador de la funda i l'engega.

–Avui no he pogut anar al gimnàs. Em vaig a dutxar, d'acord? Si truca algú demanant per mi, els pots dir que en 15 minuts els trucaré.

M'encanta quan em fa l'ullet. I quan somriu. Però malgrat compartir pis, vivim en mons totalment diferents. Té l'ordinador encès, potser podria...

En Marc s'aixeca i sense fer soroll s'asseu a la cadira que queda enfront de l'ordinador. Li recorre el cos una mena d'esgarrifança motivada per la intriga, l'emoció i per la il·legalitat

moral d'aquell acte. Mira tanta televisió brossa que de vegades perd la noció de la bondat i creu normal totes aquelles xafarderies que contenen els periodistes sobre personatges famosos. És un noi intel·ligent, malgrat tot. No té gaire clar què vol, a la vida, però té capacitats de sobres. És d'estatura mitjana, cabell fosc, llarg fins a la nuca, ulls verds i faccions marcades. És el primer any que no viu a casa. Té 32 anys. Agafa el ratolí i va directe als elements recents. Només hi troba dues entrades: un document Excel anomenat Ingressos i despeses i una presentació en Power Point titulada Tàctica y estrategia. Mario Benedetti.

“Qui deu ser aquest noi?” Sospita que és un autor conegut, però dubta i sent una gelosia que es percep per la dilatació de les seves fosses nassals. Sense pensar-s'ho, es fica al Google i introdueix aquell nom. Li apareixen un feix de pàgines i fa un clic a la primera de la llista. A la part dreta, hi ha una columna amb els títols de molts poemes. També un que diu, Tàctica y Estrategia. Fa un clic de nou i llegeix el poema. Vola per sobre els versos, atemorit per la possible aparició imminent de la noia. Quan arriba al final tanca la pàgina i entra de seguida a l'historial per esborrar l'última entrada, la seva. Un cop allà obté la primera pista. A l'historial, només hi ha dues pàgines: Hotmail i Gmail. Esborra la seva, i ho tanca tot. Deixa la cadira tal com estava i torna al sofà.

El cap li fa voltes: el poema, les pàgines webs consultades, l'autor... Canvia els canals mecànicament, sense buscar res concret i sense prestar massa atenció, i pensa en la Cristina. Quin món amaga? D'on provenen tants mots?

–Ha trucat algú?

–No, no... almenys jo no he sentit res.

La noia porta el pijama, una tovallola al cap i un grapat de roba en braços. Entra a la cuina i agafa una olla i un plat de l'armari. En Marc ho intueix pel renou que fan els objectes. Mentrestant, continua canviant de canal. No hi ha res que li vingui de gust veure. Al final opta per un programa d'aquells que abunden últimament referent a persones d'Espanya o Catalunya a l'estranger, o viatgers o llocs per visitar. Mira les imatges com van passant sense ser-ne conscient. “A qui deu escriure, la Cristina?”, es pregunta contínuament.

Un quart d'hora després apareix per la porta de la cuina, deixa el plat a sobre la taula i va a l'habitació. Torna amb la melena llarga i morena pentinada delicadament, mullada encara i s'asseu a la cadira.

Aquell soroll. Un soroll que es repeteix dia rere dia. Un soroll que penetra per l'oïda d'aquell noi i no el deixa concentrar. Ni en la televisió, ni en res. Un soroll que sap que no cessarà fins que no marxi a dormir, un parell o tres d'hores més tard.

Intercanvien quatre paraules i poc després cadascú es capfica en el seu món. Ella en un món virtual, desconegut per ell. Ell en un món on només hi ha lloc per ella que no sap res.

–Què fas, Cristina? –pregunta el Marc empès per dos motius: la curiositat i el desig de conversar amb ella.

–Estic escrivint un mail. Per què?

–No, per res, et veia tan concentrada que em pensava que estaves treballant...

–No, ja he fet prou feina avui.

Fa un gest amb el cap i gira la mirada per dirigir-la de nou a l'aparell. És tímid, en Marc. No ho sembla, així, a primera vista, però és un noi tímid. Una persona senzilla, humil, silenciosa. D'aquells que potser pensen més que no parlen. En això s'assemblen: tots dos són de poques paraules.

La Cristina l'observa una estona, pensativa, mentre ell ja no la mira. “És guapo, en Marc”, es diu per a si. “Hi estic a gust, en aquesta casa, m'agrada compartir pis amb ell.” Dóna un últim cop d'ull a la sala i es submergeix de nou en l'escriptura. Més soroll de tecles. Etern soroll de tecles. Algun silenci que s'instal·la en la cambra com una marxa fúnebre que deixa en entredit els pensaments del noi que passeja amb ella a cada ciutat que mostren per la pantalla: Londres, Nova York, Brussel·les... Amb els silencis ell sent vergonya. Li espanta que ella pugui sentir els seus pensaments. Creu que potser s'atura perquè ha esbrinat què pensa ell... Per això, tot i que no li agrada el soroll de tecles, encara suporta menys els silencis interminables que hi ha entre i entre...

La mateixa rutina. S'aixeca del sofà i va a la cuina. Mou els plats que hi ha a la pica, per dissimular, i torna amb els ulls clavats a l'ordinador. Força la vista descaradament per veure a qui va adreçat el mail i torna al sofà. Aquest cop sí.

Passen quatre nits en les quals en Marc va a la cuina per res en especial i torna poc temps després amb els ulls clavats en el punt exacte on s'escriu el destinatari. Cada nit veu la mateixa direcció de correu electrònic. L'envaeix una sensació desconeguda, una gelosia extrema, però no histèrica, sinó profunda; un desig de rebre en el seu correu aquella correspondència, d'entrar en els móns misteriosos de la Cristina, de saber més d'ella: com és per dins, què li agrada, què sent...

L'únic que sap de la Cristina és que té un poema de Mario Benedetti. Per això l'ha llegit un centenar de vegades fins a aprendre'l de memòria. Cada dia la sent més propera i més llunyana alhora. Ell no té tàctica, com l'autor, i en conseqüència tampoc estratègia. Però l'estima, en silenci, a la seva manera. Admira la seva espontaneïtat i energia, la seva força i lliurament, les seves ambicions i la lluita constant per realitzar-les. Admira la perseverança, la feina que fa, la cura que té de si mateixa, de les coses que entren al seu cos, de les persones amb les quals es relaciona... I està enamorat d'aquells ulls que vessen amor, d'aquell somriure que no desapareix ni un sol instant, mentre ella escriu. La mira de reüll, a voltes, i el cor amenaça de sortir-li disparat quan s'imagina llegint aquelles cartes que escriu, incansable, cada nit...

En Marc es demana fins quan durarà allò. Fins quan viuran junts, sols; fins quan escriurà ella, sense confessar-li mai què escriu...

S'apropa l'estiu i, amb les vacances, el moment de separar-se. Fins llavors cada nit ha estat igual: quatre paraules, televisió, ordinador i tecles. Lletres i lletres. Hores i més hores escrivint. Cartes i més cartes per a no sap qui. I amb la separació, apareix la por. I amb la por d'una separació definitiva, la valentia que li permet posar l'amor en primer lloc i escriure, com ella, una correspondència electrònica, a la mateixa direcció que la Cristina ha teclejat cada nit, des que va entrar a viure en aquell pis.

“No sé qui ets i no vull conèixer-te. I el que faig no ho faig per tu, tan de bo et quedi clar. No et conec i malgrat això, sé que ets especial i que seràs la persona més privilegiada d'aquest món. Els homes, la majoria, busquen en les dones una mare, una amant, una filla. I per aquest motiu, les dones, les dones increïbles que no són més que dones i que amb això són més que tot, passen de llarg davant dels seus ulls sense que s'aturin un moment a observar-les i tinguin curiositat per descobrir quina és la font de tanta bellesa. Jo sóc del petit grup d'homes que les observa més enllà de les aparences. I tu, dels cecs que no veuen més que una imatge o unes comoditats. Perquè de veure-hi amb el cor, deixaries de ser un simple receptor de correspondència i l'aniries a buscar cada nit, a casa seva, per passar plegats, enamorats, aquelles hores en les quals ella t'escriu, fidel, cada nit. Si veiessis l'essencial ja l'hauries anada a buscar per convertir-la en la dona més feliç del món que és, indubtablement, el que mereix ser. I, com no et conec, no sé si mereixes una dona com ella. Però el que sí sé, és que cap altra persona podrà fer-la tan feliç com tu fas. Perquè mentre acarona les tecles, somriu, incansable com els pensaments, sentiments i idees que plasma, segurament, a cada mail.

Ara ve l'estiu i jo marxo. Si t'hagués escrit abans hauria pogut veure el foc de l'amor en els seus ulls i això m'hauria fet sentir genial per una banda, perquè hauria fet l'únic que puc fer per brindar-li la felicitat que mereix. Però hauria mort de pena just després. Pel que, sentint-ho molt, ho he posposat fins avui, que moriré més lentament de pena imaginant la seva alegria, les seves nits acompanyada, els seus somnis realitzats.

Treu-te la bena dels ulls... Ella ha construït un pont, mitjançant les paraules, que només has de recórrer en sentit contrari... Afanya't abans que no es trenqui! Si sé que no tens cura d'ella com es mereix, tornaré... t'ho asseguro.”

Les llàgrimes cauen com cascades galtes avall quan escriu les últimes paraules i envia el mail. Sent un fort dolor al pit, una contradicció que l'oprimeix per una banda i l'allibera per l'altra. Tanca l'ordinador, el posa a la bossa, agafa l'equipatge i marxa de casa.

Tarda vint dies a rebre una resposta: “Per què no ho vas fer abans? Et trobo a faltar. Cristina.”